

mig for øvrigt, at Thorvald Jørgensens første Façade var kønnere end den sidste, men det skal jeg ikke opholde mig videre ved. Vi vide intet om det, vi her foretage os, og vi faa det op her i sidste Øjeblik, fordi Ministerens Flertal ikke var stort nok, fordi Ministeren skulde have denne Socialist og Socialistpartiet med dernede. Og dette ærede Parti har ganske vist gjort en stærk Svingning. Jeg skal ikke bebrejde dem noget, de have faaet et andet Syn paa Sagen, og det have de faaet, fordi der — alle de andre Bestemmelser ere dem ligegyldige — er blevet indsat en Bestemmelse om, at „Gennemkørslerne ved Slotets 4 Hjørner samt ved Tøjhusporten gøres saa rummelige og bekvemme for Færdselen derigennem, som de forhaandenværende Bygninger paa nogen Maade tilade“. Det samme har man for Resten hævdet straks ved Projektets første Forelæggelse, at man naturligvis skulde faa disse Gennemkørsler saa gode som muligt, saa saadan nogen stor Ændring have Socialdemokraterne ikke opnaaet. Nok er det imidlertid, de have sluttet sig til Forslaget. Derved er der fremkommet et stort Flertal dernede, og paa Grund af, at Ministeren vilde have dette store Flertal, have vi først faaet Forslaget op her den 29. Marts, og nu forlanger man, at Landstinget skal vedtage denne Beslutning. Jeg har fra saa godt som ingen Side her i Tinget og heller ikke i det andet Ting hørt en uforbeholden Udtalelse om, at dette virkelig var en udmærket Løsning af Spørgsmaalet. Nej, man har fra alle Sider sagt, at det var vel ikke den bedste, de fleste staa absolut paa det Standpunkt, at man skulde adskille Kongeslottet og Rigsdagen. Jeg tror ogsaa, at man godt kunde gøre det, selv paa Grundlag af Loven af 1903, men det skal jeg slet ikke komme ind paa. Det, jeg vil hævde, er, at det efter min Mening ikke er passende for Landstinget at tage dette uden Undersøgelse. Vi have i Virkeligheden ingen Tid til at undersøge det, vi have heller ikke Planerne, og vi tage kun Forslaget, fordi vi nære Frygt for, at det ellers ikke skal blive til noget. Det, antager jeg, er Flertallets Mening; man vedtager ikke Forslaget af Begejstring for Sagen, men af Frygt for, at der ellers ikke skal komme noget ud af Sagen. Denne Frygt forekommer mig nu ganske ugrundet, men i alle Tilfælde forekommer det mig næsten usageligt, at man tager dette Forslag paa denne Maade. Vi klage stadig over, at mange smaa Lovforslag komme herop i

sidste Øjeblik, man vil gerne gennemføre dem og gennemfører dem saa i Huj og Hast med en enkelt Ændring. Man klager over, at de komme i sidste Øjeblik, og at man i Virkeligheden ikke faar Tid til at se paa dem. Men det er dog noget ganske andet, om vi f. Eks. vedtage et Serum-institut, der koster 100,000 Kr. for meget — det er dog ikke saa forfærdelig galt — eller om vi vedtage en anden Lov, der maaske ikke er saa videre god, thi den kan forandres. Men dette, vi her vedtage paa 3—4 Dage, kan ikke forandres, og det forekommer mig, at det er imod Landstingets Værdighed at vedtage en Beslutning som denne uden Undersøgelse. Derfor stemmer jeg imod Forslaget eller afholder mig fra at stemme.

Hey: Den ærede Minister sagde, at han kendte mine Udtalelser, i alt Fald en Del af dem, han havde hørt dem før, havde svaret paa dem andetsteds, og derfor skulde han ikke svare mig. Det gjaldt en Del af Udtalelserne. Jeg erkender, at det er en udmærket bekvem Forretningsgang, og det er jo muligt, at det tiltaler de Herrer af Landstinget, at naar de for Fremtiden sige noget til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, skulle de ikke vente Svar, thi hvis den ærede Minister har svaret andetsteds, kunne de se efter, hvilket Svar der staar der — det er ikke den ærede Ministers Sag at svare her. — Om andre af mine Udtalelser sagde den ærede Minister, at han vidste, hvad der dikterede dem, hvad der laa til Grund for dem. Det tror jeg ikke. Naar jeg har talt med nogen Varme i denne Sag, naar jeg har brugt nogenlunde stærke Udtryk, men efter min Mening paa ingen Maade for stærke, saa skriver det sig derfra, at jeg omfatter denne Sag med den allerstørste Interesse, og at det gør mig dybt ondt, at man gaar til her at fatte en Beslutning paa et saa løst Grundlag, som man gør, en Beslutning, der ikke kan gøres om, og som alle Dage vil være en Skam for Rigsdagen. Det gør mig ondt, og det har dikteret mine Udtalelser og aldeles intet andet. Jeg kender ikke den udmærkede Arkitekt, der har tegnet Planerne, jeg har intet Mellemværende med den ærede Minister at skulle have afgjort — der er ikke noget som helst andet, der har dikteret mine Udtalelser, end den varmeste og oprigtigste Interesse for Sagen.

Den ærede Minister sagde dernæst, at jeg havde ikke drømt om det Flertal, hans Forslag havde faaet. Det ærede Medlem,